

„Den Athenee en „t College

161

ZW

04/09/

1992

Op zondag 13 september staat de jaarlijkse monumentendag in het teken van het openbaar onderwijs. Een zevental scholen zullen kunnen bezocht worden. Het is voor velen de gelegenheid hun oude school te herontdekken. Anderen kunnen de scholen, waarvan ze alleen de gevels kenden, eens van binnen bezichtigen.

Bij deze gelegenheid werd door de Kulturele Dienst van de stad een goed verzorgde brochure gepubliceerd. Deze week wil ik het enkel hebben over wat men niet aan de buitenkant van een gebouw kan ontdekken. Hiermee bedoel ik evenwel niet alleen de sfeer maar ook de relatie tussen sommige scholen in het verleden.

Zo'n speciale sfeer was er steeds te merken tussen de leerlingen van het Koninklijk Ateneum en deze van het O.L.V.-Vrouwekollege. De gasten van het Ateneum lieten nooit na de jongens van het Kollege te treiteren met de benaming „kollegeschieters”, waarop die van het Kollege soms wel eens met „ateneeschieters” repikleerden. Maar waar kwam dat scheldwoord vandaan?

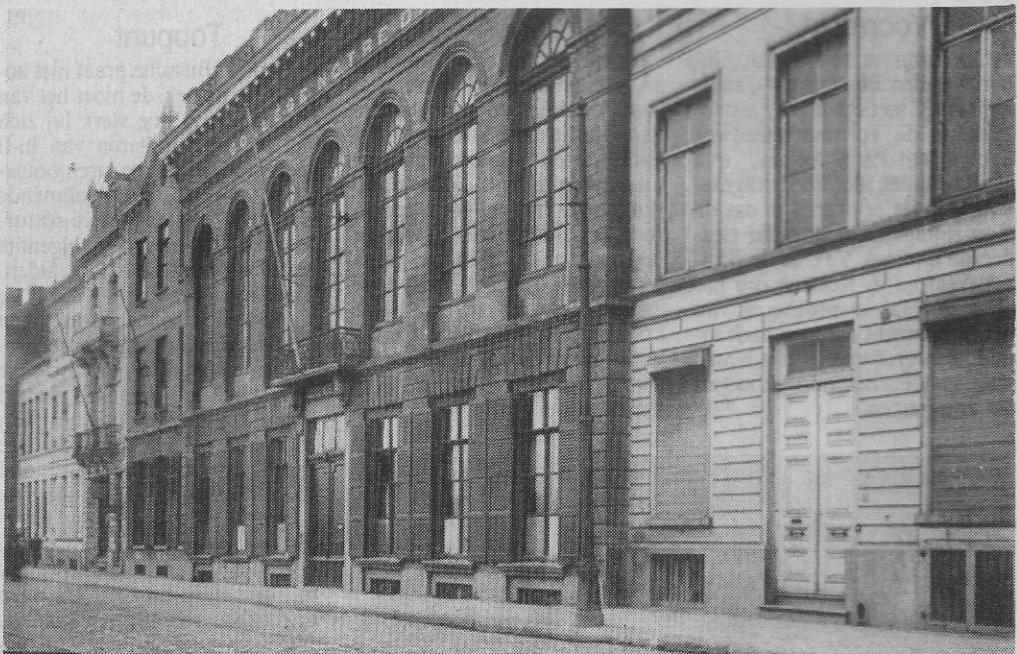
Het was geweten dat in het Kollege een tucht heerste die heden ten dage niet meer in te denken is. De jongens moesten elke dag om 7 u. naar de mis. Zelfs als ze veraf woonden, bvb. in het Westerkwartier. Dan moesten zij maar nog vroeger opstaan en na de mis weer vlug naar huis rennen, vlug eten en zorgen dat ze tijdig weer op school waren voor het eerste lesuur. Wie eenmaal niet naar de mis ging, kreeg straf. 's Zondags was het nog erger. 's Ochtends was er de verplicht bijgewoonde mis en in de namiddag ging het richting kapel voor de vespers en het lof. De Kollegejongens konden dus nagenoeg nooit naar het voetbal gaan kijken. Er waren wel vaders die eens een briefje meegaven wanneer de derby K.V.G.O.-A.S.O. gespeeld werd, doch de „surveillanten” hielden een oogje in 't zeil. Zo stonden die „bewakers” ook op vrije dagen aan de uitgang van de bioskopen te kijken of er geen van hun leerlingen buitenkwam, want films bekijken was zeker verboden net zoals het verboden was te praten met meisjes. Door al deze verplichtingen én verboden zaken zaten de Kollegeleerlingen altijd met de schrik -of 't schijt- om „gestekt” te worden. Vandaar de bijnaam „Kollegeschieters”.

Verboden lektuur

In het Atheneum golden er ook wel regels waarvoor de jongeren van nu de wenkbrauwen zouden fronsen. Zo mocht men bijvoorbeeld nooit door het Leo-

Het Koninklijk Ateneum, gefotografeerd in 1910

Het Bisschoppelijk O.L.V.-Kollege met de oude gevel (thans geklasseerd) in 1911

vakantiedagen. Al zaten er meisjes in de Latijnse afdeling, het was ieder jongen ten strengste verboden met ze om te gaan. Dit was zeker geraden de meisjes van het Koninklijk Lyceum, aan de overzijde van het Leopoldpark gelegen, met rust te laten.

Ook op de lektuur werd er nauwlettend gelet. Ik heb bijvoorbeeld geweten hoe een klasgenoot op staande voet uit de school werd gezet omdat hij een boekje uit de reeks „1001-nacht” in zijn boekentas had meegebracht. De schrik zat er voor de anderen. En sinds dit voorval werd de prefekt, zoals men de directeur van het Ateneum toen

Stekker” genoemd want als hij iemand „stekte” (op heterdaad betrapte) dan had men bijna zeker enkele zaterdagmiddagen arrest.

VOetbalmatch Kollege-Atheneum

Maar éénmaal afgestudeerd vermengden de leerlingen van het Ateneum en het Kollege zich weer. Zo gebeurde het dat een oud-kollegestudent Jef Castelein, die uit Belgisch Congo was teruggekeerd, er absoluut aan hield dat er een jaarlijkse voetbalwedstrijd zou gespeeld worden tussen de oude Kollegeschieters en de Ateneeschieters zoals

Die wedstrijd werd één keer gespeeld op 11 november 1952, dus bijna 40 jaar geleden, op het terrein van ASO. Ik kan het mij nog heel goed herinneren want ik moest met die van den Atenee meedoen. Ik geloof dat ik op de rechterhoek speelde, waardoor ik niet veel ballen heb moeten trappen. We verloren met 1-0 en nadien werd gezamenlijk een reeks café's bezocht. Doch na 2 uur waren er maar 7 oud-leerlingen meer over. De verdere rondgang werd afgelast.

Hoe het komt weet ik niet, maar een tweede uitgave is er nooit meer gekomen, al had Jef Castelein dit zo graag gewild.